

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

Únor 2 / 2008

Obětování v chrámě - 2. února

Doba postní – od 6. února

NEEXISTUJE ŽIVOT BEZ OBĚTI...

Jak vůbec vznikl církevní majetek?

(Příspěvek k současnému vývoji narovnání vztahů mezi církví a státem v ČR)

V polovině devadesátých let minulého století, kdy se již hledalo řešení pro vztah mezi církvemi a státem, vyšla publikace Mojžíra Kalného "**Církevní majetek a restituce**". Uvádíme z ní základní myšlenky k otázce vzniku církevního majetku.

Ve starověku a středověku bylo zcela běžné, že panovníci, šlechtici a města stavěli na svých pozemcích kostely a fary. Podle germánského práva, kterým se naše země řídily, budova patřila majiteli pozemku. Ve střední Evropě se církev dostala do područí světských feudálů, a tak byla na svých pánech hmotně závislá. Tímto neblahým stavem církve se r. 1139 zabýval 2. lateránský koncil. Na základě jeho usnesení se podařilo dosáhnout změny. Postupně se vlastnictví kostelů a far během dvanáctého a třináctého století převádělo v tzv. patronátní právo. To v praxi znamenalo, že dosavadní majitelé církevních staveb právně uznali, že se vlastníkem těchto staveb stává církev a oni přebírají čestnou povinnost přispívat nadále na jejich údržbu. Tím si ponechali vliv na jmenování duchovních správců. Převod se bezesbýtku podařil a od doby, kdy byl za vlády Přemysla Otakara II. (1253-1278) zaveden zápis pozemkového vlastnictví v zemských deskách, nalézáme doklady o tom, že vlastníkem byla církev. Církví se zde myslí jednotlivé církevní subjekty, jako jsou biskupství, kapituly, farnosti atd. Nejčastěji byla jako vlastník uváděna místní církev (obvykle v podobě kostela, záduší, obročí apod.) Toto praktické středověké opatření umožňovalo oddělit osobní majetek duchovních správců od majetku církve a zajistit tak jeho předávání na další generace.

Zámožní věřící darovali církvi pozemky na udržování kaplí, kostelů nebo podporu působení řádů. Peněžními dary podporovali stavby a chod různých církevních institucí. Také věřící od počátku církve přinášeli při mši osobní příspěvky (sbírky), které měly ze začátku naturální podobu a později se přeměnily v peněžní formu. Velmi časté byly dědické odkazy bezdětných zámožných věřících. Církev mimo to z výsledku hospodaření a z peněžitých darů kupovala nemovitosti. V Čechách byl zdrojem financí například trvalý příjem ze státní pokladny jako odškodnění za nevrácení církevního majetku po bitvě na Bílé hoře (formou podílu ze cla z dovozu soli). Tehdy neobvyklé finanční řešení přijal panovník proto, aby se nemusela řešit složitá restituce církevního majetku, ztraceného za husitských válek, pro neochotu nových majitelů církvi ho vrátit. Církevní právo dříve na církevních představitelích žádalo, aby bylo církevní jmění pokud možno uloženo v nemovitostech, proto dochází k zakoupení nových statků.

Tvrzení, že církev získala svůj majetek z pobělohorských konfiskací, není opodstatněné. Tento argument se přesto používá k zpochybnění legitimacy a čestného nabytí církevního majetku.

O tom, že církev byla právoplatným vlastníkem svého majetku, nepochyboval ani československý stát při provádění pozemkové reformy v r. 1919, jakkoliv byl protikatolicky naladěný. Patronátní práva během staletí postupně zanikala, ale mnoho jich existovalo ještě v době února 1948. V rámci úsilí o plně podrženi veškeré církevní činnosti státu převzaly na sebe československé státní orgány zákonem č. 218/1949 Sb. o hospodářském zabezpečení církvi a náboženských společností všechny dosud existující patronáty ustanovením § 11 zmínovaného zákona: "Veškerý soukromý a veřejný patronát nad kostely, obročemi a jinými církevními ústavy přechází na stát." Tento stav trvá dodnes, protože z. č. 218/1949 Sb., nebyl dosud nahrazen jiným řešením.

(zdroj: www.cirkev.cz)

Novinky ze života církve u nás a ve světě

Papež Benedikt XVI. jmenoval 26.1.2008 biskupa Pavla Posáda, který byl dosud litoměřickým biskupem, svěřicím biskupem českobudějovické diecéze a titulárním biskupem ve Ptuj (Slovinsko). Jmenování bylo zveřejněno 26.1.2008 ve Vatikánu.

Litoměřická diecéze je od tohoto dne neobsazená. Do jmenování nového litoměřického biskupa ji bude i nadále spravovat apoštolský administrátor Dominik Duka, královéhradecký biskup.

Pavel Posád byl jmenován biskupem 24.12. 2003 a biskupské svěcení přijal 28.2. 2004. Královéhradecký biskup Dominik Duka byl jmenován apoštolským administrátorem (mimořádným správcem) litoměřické diecéze 6.11. 2004.

(zdroj: www.christnet.cz)

Vážení čtenáři ZVONU,

Měsíc únor začínáme svátkem Obětování Páně. Podle Mojžíšova zákona všechno prvorozené má být zasvěcené Bohu – prvotiny z úrody, dobytka, lidí nevyjímaje. Namítneme: jde o symbol, jaképak obětování, když jej lze vykoupit hrdličkou nebo holoubaty... Židovský zákon chce připomenout něco hlubšího: Úroda, bohatství, život – nic z toho není samozřejmostí, je to dar od Boha. Proto **obětování** prvotin – to první, to nejlepší, aby obdarovaný nezapomněl na dárce...

Hned nato začínáme postní dobu. Jiné události, téma je stejné. Tentokrát Kristova **oběť** na kříži.

A do třetice **oběť**. Evangelium z Popeleční středy, které nás chce uvést do atmosféry a smyslu celé postní doby, popisuje 3 cesty duchovního růstu:

- **Konání dobra (almužna)**
- **Modlitba**
- **Půst**

Evangelium nezůstává jenom u vyjmenování, ale také ukazuje na „způsob provedení“: *abyste nekonali dobré skutky okázale před lidmi.. at' neví levice, co dělá pravice...když se modlíš, vejdi do své komůrky, zavři dveře.. když se postíš, netvař se utrápeně..*

A příslib nakonec: „A tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí.“

(celý text Mt 6,1-6;16-18)

Dobrý vstup a užitečně prožitou postní dobu přeje

P. Jan

Postní doba – nedělní témata

V prvotní církvi měla postní doba zvláštní význam pro ty, kteří se připravovali na křest (katechumeni) a měli být o Velikonocích pokřtěni. I dnes čteme o postních nedělích ve čteních a evangeliích to, co bylo důležité v přípravě na křest. Může to být docela dobře návod pro nás pro všechny, kteří chceme poděkovat a znovu si připomenout náš vlastní křest.

1. **neděle postní: Mt 4,1-11: Pokušení na poušti:** „Ježíš byl vyveden od Ducha na poušť, aby byl pokoušen od ďábla.“

Jsem si vědom, jakým způsobem mě Zlý pokouší, jaké jsou moje opakované chyby a slabosti?

Ten, který přemohl trojí pokušení na poušti, vítězí i v mých slabostech, když mu je s pokorou a lítostí umím odevzdat.

2. neděle postní: Mt 17,1-9: Proměnění na hoře: „*To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouchejte!*“ Předzvěst a předchut' slávy vzkříšení je Ježíšovo proměnění na hoře, které má posílit učedníky k následování Krista i v jeho utrpení.

Ježíš neopouští ty, kteří jdou za ním, zná jejich pochybnosti a trápení, proto dává i chvíle radosti a povzbuzení...

3. neděle postní: J 4,5-42: Rozhovor se Samařskou ženou: *Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: ‚Dej mi napít‘, spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu.*“

Nejdůležitější znamení křtu je liti (ponoření) do vody – Bůh je pramen živé vody, který tryská k životu věčnému.

Všichni, kteří byli obmyti v tomto prameni se rodí k věčnému životu v Božím království.

4. neděle postní: J 9,1-41: Uzdravení slepého: „*Ježíš uviděl cestou člověka, který byl od narození slepý. Plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel mu tím blátem oči a řekl mu: ‚Jdi se umýt v rybníku Siloe.‘ Šel tam tedy, umyl se, a když se vrátil, viděl.*“

U slepce se jasně ukazuje růst víry: Ježíš je pro něj nejprve člověk, pak prorok poslaný od Boha a nakonec „Syn člověka a Pán“. Ježíš neotevřel pouze jeho vnější oči, ale především oči jeho srdce. Slepce uviděl světlo světa a stal se synem světla.

Jaký je můj duchovní zrak? Stojí moje víra na místě, nebo naopak roste?

další neděle v příštím čísle

Plná Sláva Bruce Marshall (čtení na pokračování)

Na Božích hodinách byl svátek svatých Perpetuy a Felicity, mučednic, 1914, když se vhrnula do nového cínového kostela otce Smitha lady Ippecacuanhová, aby se podívala, jak stavba pokračuje. Měla na sobě tvrdové šaty, na nohou okované golfové botky a na oku monokl jako pětikorunu; tak se hnala cvakajíc podkůvkami až dopředu před hlavní oltář a klekla si do první lavice s dobře vychovanou arogancí, neboť ačkoli byla kdysi sufražetkou a zapálila knihkupecký krám v Kincairnsu, nebyla přece bez náboženství a věřila, že Bůh je přítomen na mnoha místech ve světě, dokonce i v římskokatolických kostelích. Když tam tak klečela, napadlo jí, že vůně kadidla je dokonce velmi příjemná, a že je to mnohem příjemnější dezinfikum než třeba karbolová voda.

Kostelník, který měl teď plné ruce práce s hlídáním a uklízením kostela, právě postavil čerstvé květiny na oltář Panny Marie a uviděl ji tam klečct. Protože ji pro ten monokl omylem pokládal za muže, přistoupil k ní zezadu a poklepal jí na rameno.

„Sundejte klobouk v domě Božím,“ poručil jí.

Lady Ippecacuanhová obrátila k němu prudce mrazivou tvář s červenými vlasy.

„Copak nevidíte, že jsem žena (madam)?“

„Mormon nebo nemormon,“ stál na svém nahluchlý kostelník, „sundejte klobouk v domě Božím.“

Páter Smith seděl tu dobu ve své faře, když najednou zařinčel zvonek u dveří a do pokoje vrazila lady Ippecacuanhová, jako by se hnala s golfovou holí za koulí.

„Otče Smithe, musím vás požádat, abyste ihned propustil toho sprostého pedela,“ řekla rozpálena do červena jako její vlasy.

Otec Smith potkal předtím lady Ippecacuanhovou dvakrát v životě: jednou, když jí šel poděkovat na zámek za štědrý příspěvek na stavbu nového kostela, a podruhé na jednom charitním koncertě.

„Kdybyste mi mohla laskavě říci, co se vlastně stalo,“ nadhodil.

Lady Ippecacuanhová mu vylíčila věc stručně, drsně a s nadsázkami. Tvrdila, že nikdy v životě ji nikdo tak neurazil. Když zahlédla humorný záblesk v knězových očích, dodala naruživě:

„Vidím, otče, že vám to dělá zábavu; pro mne to však není zábava a myslím, že se tím nebude bavit ani můj muž, až mu řeknu, co se přihodilo. Musím však říci, že mě vaše chování velmi překvapuje, protože jste na mne vždycky dělal dojem gentlemana, ačkoli jste římskokatolický kněz, a myslila jsem, že jste jiný než vaši kolegové, jako například ten strašný člověk monsignore O'Duffy.“

„Drahá lady,“ začal otec Smith a v duchu se rychle modlil, aby mu Bůh pomohl z nesnázi, protože ho ta historie skutečně bavila a protože lady Ippecacuanhová a sir Dugald dali každý sto liber na stavbu jeho nového kostela. „Drahá lady, je mi opravdu velmi líto, že nade mnou zvítězil můj cit pro směšnost. Vždyť to, že vás někdo mohl omylem pokládat za mormona, je právě tak směšné, jako kdyby mě pokládal za boxera, a myslím, že já bych vám odpustil úsměv, kdyby mě někdo opravdu omylem pokládal za boxera. Svého kostelníka však pro takové nedorozumění propustit nemohu, protože on koneckonců konal svou povinnost, když vymáhal úctu k Našemu Pánu v Nejsvětější Svátosti na oltáři i od těch, o kterých se domníval, že nevědí o Jeho přítomnosti. Nemohu ho propustit, ikdyž jste vy a váš manžel byli tak štědrí k mému kostelu, a nemohu vám ani vrátit vaše peníze, protože jsme je dávno utratili. A římskokatoličtí kněží jsou všichni gentlemany Pána Boha, a to v tom smyslu, že plní definici kardinála Newmana, podle něhož je gentleman ten, kdo nikdy nechce nikomu úmyslně ublížit. Možná, že monsignore O'Duffy nemá stejné ponětí jako vy nebo já o jistých stránkách společenské etikety; ale nikdy nekouří dýmku v salónu Božím, což jest mnohem důležitější. Má veliké svobodné srdce a miluje Boha s prostotou malého dítěte. Kdyby ho někdo omylem pokládal za mormona nebo dokonce za provazolezce, myslím, že by se tím nejenom sám náramně bavil, ale že by shledával přirozeným, že se tím baví i jiní lidé, protože jeho povolání jako kněze Božího bije všem do očí.“ Nepodíval se na lady Ippecacuanhovou, dokud nheskončil tu svou řeč, a když se na ni podíval, byl překvapen, když viděl, že má oči plné slz a že její veliké vyčnělé žluté zuby jí trčí z úst jako klávesy od pianu. „Je mi líto, lady Ippecacuanhová,“ řekl. „Ujišťuji vás, že jsem neměl tušení...“

„Nemá vám být čeho líto, otče Smithe,“ řekla a usmála se skrze slzy, které si utírala velikým kapesníkem. „Jsem zlá, pyšná, marnivá, drzá ženská, a děkuji vám za účinné ponaučení o pokoře.“ Nastavila mu svou velikou tlapu, a otec Smith, všecek na rozpacích, ji potřásl, poněvadž nechápal, co jiného by s ní mohl udělat.

Otec Smith ji doprovodil ke dveřím, a jak stáli nad schůdky před farou, vyhrnul se z farní školy chumel otrhaných vlasatých dětí, které se rozběhly s rámusem po ulici. Některé byly bosé, některé umouněné a některé měly ústa od marmelády, ale chlapci, kteří měli čepice, uctivě smekali, když šli okolo kostela, protože věděli, že tam je ve svatostánku Ježíš, a také před páterem Smithem smekali, a děvčata kývala na pozdrav. Otec Smith si všiml, že po kamenné, dobře vychované tváři lady Ippecacuanhové přelétl výraz odporu, a protože věděl, že se za něj bude vzápětí kát, chtěl jí přispět na pomoc:

„Církev je v této zemi církví chudých, lady Ippecacuanhová,“ řekl, „a já toho celkem nelituji, protože to udržuje jak nás kněze, tak i lid v duchovních i hmotných

podmínkách prvotních křesťanů. Ve Skotsku nežádá nikdo naše biskupy, aby se představovali knížatům, kteří navštěvují vaši zemi, ani aby si vyměňovali zdvořilosti s cizími diplomaty, a proto přijímají svou biskupskou hodnost tak, jak Bůh chce, aby ji přijímali, totiž prostě a pokorně, jako povinnost a ne jako privilej. *(pokračování příště)*

Svatý na tento měsíc - Sv. Pavel Miki a druhové, mučedníci, 6. února

Do Japonska přinesl křesťanství sv. František Xaverský (1549). Půl století mohli žít křesťané svobodně, a v r.1596, kdy začalo jejich pronásledování, bylo jich už více než 300 tisíc. První mučedníci byli ukřižováni v Nagasaki v r. 1597. Nejproslulejší z nich, Pavel Miki, se narodil v japonské rodině, vstoupil k jezuitům a úspěšně hlásal evangelium svým krajanům. Spolu s ním podstoupili mučednickou smrt další dva japonští jezuité, 6 španělských misionářů a 17 japonských laiků (tři z nich byli dosud chlapci – 12,13,14 let). V r.1862 byli tito prvomučedníci Dálného Východu prohlášeni za svaté.

Ze Zprávy o mučednictví sv. Pavla Mikiho a druhů

Když byly kříže zasazeny do země, bylo podivuhodné sledovat neohroženost všech. Povzbuzovali je k ní tu Otec Passiuss, tu Otec Rodriguez. Otec představený stále setrval v nehybném stavu, s očima upřenýma k nebi. Bratr Martin zpíval na znamení díky za Boží dobrotu některé žalmy, k nimž připojil verš: *Do tvých rukou, Pane, svěřuji svého ducha.* Bratr František rovněž hlasitě děkoval Bohu.

Náš bratr Pavel Miki, který věděl, že u všech, s nimiž kdy přišel do styku, je ve veliké vážnosti, prohlásil nejprve, že je Japonec a člen Tovaryšstva Ježíšova a že umírá proto, že hlásal evangelium, a že děkuje Bohu za tak mimořádné dobrodiní. Pak připojil následující slova: *„Když jsem teď dospěl až sem, předpokládám, že nikdo z vás si nemyslí, že bych teď nechtěl mluvit pravdu. A proto vám prohlašuji, že není jiné cesty k spáse než ta, kterou jdou křesťané. Tato cesta mě učí, abych odpustil nepřítelům a všem, kteří mi ublížili. Proto rád odpouštím králi a všem, kteří mě přivedli na smrt, a prosím je, aby ochotně přijali křesťanský křest.“*

Pak obrátil zrak na své druhy a začal jim dodávat odvahy pro jejich poslední zápas. A tu se všem po tvářích rozlila přímo radost, především Ludvíkovi. A když na něho jakýsi jiný křesťan zavolal, že zakrátko bude v ráji, projevil pohybem prstů a celého těla takovou radost, že se k němu obrátily zraky všech přihlížejících.

Antonín, který byl vedle Ludvíka, pozdvihl oči k nebi a po vzývání nejsvětějšího jména Ježíšova a jména Mariina začal zpívat žalm *Chvalte, Hospodinovi služebníci*, který se naučil v katechetickém ústavu v Nagasaki.

Jiní zase s jasnou tváří stále opakovali: „Ježíši, Maria!“ Někteří také nabádali kolemstojící, aby žili, jak se sluší na křesťana. Tímto a jiným počínáním dávali najevo, že jsou připraveni zemřít.

Tehdy začali čtyři kati vyjímát ze svých pochev (v Japonsku běžně užívaných) meče. Při tomto děsivém divadle všichni věřící volali: „Ježíši, Maria!“ a navíc se zdvihl žalostný pláč a nárek pronikající až do nebes. A kati jednoho každého z nich zakrátko jednou nebo dvěma ranami zbavili života.

(zdroj: čtení z denní modlitby církve)

Masopust 27. ledna 2008 - poděkování

Bývá zvykem ukázat nějaké veselé obrázky z programu a zábavy. Tentokrát uděláme výjimku a nakoukneme do zákulisí – do míst, bez kterých by zábava vůbec nemohla proběhnout – nejsou tam všichni, ale přesto. Děkujeme všem těm, kteří navarili, napekli, připravili sál, věnovali výhry do tomboly. Kromě jednotlivců děkujeme následujícím sponzorům:

- **KOLIBA** www.kolibarestaurant.com
- **ZLATÁ PRAHA** www.zlatapraha.cc
- **BOHEMIAN HALL REST.** www.bohemianhall.com
- **CZECH-SLOVAK VARIETES** www.slovczechvar.com

Něco pro zasmání - *The Neighbour*

Every time the man next door headed toward Robinson's house, Robinson knew he was coming to borrow something.

"Damn it! He won't get away with it this time," muttered Robinson to his wife. "Watch this."

"Er, I wonder if you'd be using your power-saw this morning," the neighbour began.

"Gee, I'm awfully sorry," said Robinson with a smug look, "but the fact of the matter is, I'll be using it all day."

"In that case," said the neighbour, "you won't be using your golf clubs, mind if I borrow them?"

Myšlenky moudrých O NADĚJI

Naděje otevírá srdce radosti.

Bruno Martin

Naděje chrání proti malomyslnosti, je oporou ve chvílích opuštěnosti, rozšiřuje srdce v očekávání věčné blaženosti. Katechismus katolické církve

Poděkování

Na časopis přispěli: J. Kocab, F.a L. Svara, B.a M. Halka, A. a A. Dolinay, A. Pokorna, J. a R. Kovar, V.a J. Truhlar, V. a J. Brotanek, J. Zaros, W. a O. Jangl, A. Pokorna, H. Jungmann, N. Granzotti, H. Hubata, L. Hurdes, D. Lamsers.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci únoru:

George K. Kolasa 1. února, Libuše Králová 7. února, Libby M. Hurdes 7. února, František Daněk 7. února, Petr Štec 8. února, Marta Bláhová 10. února, Mathilde Háľka 14. února, Fr. Josef Kadlec SJ 18. února, Anna Sikorjaková 22. února, Fr. Jindřich Kotvrda 26. února.

Mše svaté v únoru 2008

Datum	Úmysl	Dárce
01-Feb-08	Za Josefa Mareše	A. Benacek
02-Feb-08	Za Karla Smetanu a rodiče	Rod. Sedláčkova
03-Feb-08	Za zemř. manžela Aloise Hanáka	M. Hanáková
05-Feb-08	Za uzdravení sestry Julie Marešové	A. Benacek
07-Feb-08	Za Drahoše Polomského	Rod. Zolman
08-Feb-08	Na poděkování P.B. za 50let manželství	Úmysl manželů
10-Feb-08	Za + manžela Bohumíra Bunžu u příležitosti nedožitych 100 let	Rod. Bunžova
11-Feb-08	Za Josefa Foltýna	Pavel Foltýn
12-Feb-08	Za zdraví H. a J. Krátkých	A. Benacek
14-Feb-08	Za John Jangl sr.	W. a O. Jangl
16-Feb-08	Za + Hynka Hromadku	B. Stranska
17-Feb-08	Za + Jerome Minister a manž. Annu	Syn Miroslav, M. Kašpar
19-Feb-08	Za + manžela O. Benáčka	A. Benacek
21-Feb-08	Za uzdravení Evy Volšické	J. Glos
22-Feb-08	Za + manžela Jana Stranskeho	B. Stranska
24-Feb-08	Za + rodiče Pavlicovy	B.a P. Smrčkovi
26-Feb-08	Za Františka Blahu	A. Benacek
28-Feb-08	Za Elišku Wadsworth	Rod. Zolman
2-Mar-08	Za Libuši Širokou	Rod. Kráľova a Široká
3-Mar-08	Za Libuši Širokou	A. Benacek
5-Mar-08	Za + Blanku Glosovou, její+ rodiče,bratra	J. Glos

Příspěvky na časopis ZVON posílejte, prosím, na: Czech Catholic Mission in NYC, úmysly na mše svaté na jméno kněze. Adresa je stejná. Děkuji.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: 718 575 8959

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10.30, v dolním kostele Our Lady of Mount Carmel 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění

Adresa českého kněze: P. Jan Czudek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel/Fax: (718) 575 8959
E-mail: j.czudek@tiscali.cz <http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>